

eul_wid: vbs-ad

Κύριλλος ὁ Σκυθοπολίτης · Cyril of Scythopolis

Life of Gerasimus

Βίος Γερασίου

Period: Ὀψιμαρχία [Late Antique](#)
Dialect: Κοινή Χριστιανική [Christian Koine](#)
Domain: Βίος [Biography](#)
Format: Πεζός [Prose](#)

- 175 (t1) (ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΤΟΥ) ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ τοῦ κατὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου δίκην ἡλίου λάμπσαντος. (Cod. Patm. 188, f. ρνε'—ρξ'). 1 Ὁ πεφωτισμένος τε καὶ ἡγιασμένος πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος ὠρμαῖο μὲν ἐκ τῆς τῶν Λυκίων χώρας, ἀφιερῶθη δὲ ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ γονέων, χριστιανῶν ὄντων, καὶ ἐν κοινοβίῳ ἐκ παιδὸς τὴν μοναχικὴν ἐξεπαιδεύθη ἀκρίβειαν. Τῆς τοίνυν ἡλικίας προκοψάσης καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀρετῆς χρόνῳ καὶ πείρᾳ βεβαιωθείσης καὶ εἰς ὕψος ἀναδραμούσης, πρῶτον μὲν ἀνεχώρησεν εἰς τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν χώραν ἐρημικωτέρους τόπους, καὶ ταῖς αὐτομάτοις πρὸς τροφήν χρώμενος βοτάναις καὶ πολλοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας ἐπιδεικνύμενος, καὶ οὕτως ἐπὶ χρόνον ἀσκήσας μυρίοις ἰδρῶσι καὶ πόνοις, νικηφόρος ἀνεδείχθη· μετέπειτα δὲ ὑπὸ τῆς θείας ἀγάπης ἀγόμενος καὶ “ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν” προκόπτειν ἐπειγόμενος ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἀγίους καὶ σεβασμίους τόπους κατήλθεν εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ διῆγεν ἐν τῇ περὶ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ἐρήμῳ, τὸν ἀναχωρητικὸν μετερχόμενος βίον. ^[10]
- 176 Ὅστις ἐν τῷ καιρῷ τῆς οἰκουμένης ἐν Χαλκηδόνι συνόδου μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐρήμου ἀναχωρητῶν συνυπήχθη τῇ τῶν Ἀποσχιστῶν κακοδιδασκαλίᾳ καὶ ἀλόγῳ φιλονεικίᾳ· ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ μεγάλου πατρὸς Εὐθυμίου διδασκαλίας ἐπέισθη συνθέσθαι τῷ ὄρῳ τῷ ἐκτεθέντι ὑπὸ τῆς οἰκουμένης συνόδου. 2 Οὗτος ὁ πανεύφημος Γεράσιμος μεγάλως ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἰορδάνην ἐξέλαμψεν ἐρήμῳ καὶ τὰς τῶν ἀρετῶν ἀκτῖνας πανταχοῦ ἐξέπεμψε· καὶ πρῶτον μὲν ἐν τῇ περὶ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ἐρήμῳ μετὰ ἄλλων ἀγίων ἀναχωρητῶν ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν διετέλεσε, καὶ τὰς τούτων ἀρετὰς μιμησάμενος καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλου κάλλος λαβὼν, ὥσπερ οἱ τὰς μορφὰς μεθ' ὑπερβολῆς γράφοντες, καὶ εἰς μίαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν συναγαγὼν, ἐν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, καὶ οὕτως τῇ μακρᾷ φιλοσοφίᾳ ἑαυτὸν παιδαγωγήσας καὶ ἀνακαθάρας ἱκανῶς τὴν αὐτοῦ καρδίαν τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, οὕτω πολιστής καὶ πολιοῦχος τῆς κατὰ τὸν Ἰορδάνην ἐρήμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀναδείκνυται· ἔνθα λαύραν περιφανεστάτην συστησάμενος, κοινόβιον μέσον αὐτῆς πεποίηκε, καὶ τοὺς μὲν ἀρχαρίους ἐν τῷ κοινοβίῳ μένειν καὶ παιδαγωγεῖσθαι τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἐνομοθέτησε, τοὺς δὲ τελείους κατὰ Θεὸν καὶ πόνοις ἐκουσίῳ διαπρέποντας καὶ ταῖς κατὰ Θεὸν ἀναβάσεσι τοὺς πολλοὺς ὑπερاناβεβηκότας ἐν ταῖς κέλλαις κατώκησεν, οὕτως αὐτοὺς κανονίσας, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν τὰς μὲν πέντε τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας ἡσυχάζειν εἰς τὸ ἴδιον κελλίον, μηδενὸς ἐτέρου

μεταλαμβάνοντα, πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος καὶ φοινίκων, τῷ δὲ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐρχόμενον καὶ τῶν θείων μετασχόντα μυστηρίων εἰς τὸ κοινόβιον μεταλαμβάνειν ἐψητοῦ, ὀλίγω οἶνω χρώμενον—ὁμοῦ δὲ ἅπαντες τὸν κανόνα ἐπετέλουν τῆς ψαλμωδίας τῷ τε Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ—, τὰς δὲ ἄλλας πέντε ἡμέρας ἡσυχάζειν, ὡς εἴρηται. ^[25]

177 3 Ἀδύνατον δὲ ἦν τινα αὐτῶν ἄψαι λύχνον εἰς τὸ κελλίον τὸ σύνολον, ἢ ποιῆσαι θερμόν, ἢ ἐψητοῦ γεύσασθαι· ἀλλ’ ἦσαν ἀκτήμονες καὶ ταπεινόφρονες καὶ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς αὐτοκράτορες. Γαστρὸς δὲ καὶ ἡδονῆς ἐκράτουν, οὐ μὴν γε ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν, λύπης καὶ ὀργῆς καὶ δειλίας καὶ λήθης, ἔξω γεγόνασι, “λογισμοὺς ἀεὶ καθαίροντες καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ”, οὕτως αὐτοὺς τοῦ μεγάλου Γερασίου παιδεύοντος καὶ ὁδηγοῦντος καὶ ποιμαίνοντος οὐ σκεύεσι ποιμένος ἀπείρου, ἀλλὰ καὶ λίαν περισκεμμένου· αὕτη γὰρ ἦν αὐτῷ σπουδὴ μόνη, ἡ περὶ “τὸν κρυπτὸν τῆς καρδίας ἄνθρωπον” θεραπεία καὶ ἐπιμέλεια, πτερῶσαι τὰς ψυχὰς καὶ ἀρπάσαι κόσμου καὶ καρποφορῆσαι αὐτὰς τῷ Θεῷ. Καὶ ὁ μὲν μέγας Γεράσιμος μετάρσιος ὑπάρχων καὶ τοῖς Ἀγγέλοις τῷ πνεύματι συναυλιζόμενος ἔσπευδεν ἕκαστον δι’ ἀρετῆς ἔλκειν πρὸς οὐρανὸν ἐκ τοῦδε τοῦ βίου, οἱ δὲ ὑπ’ αὐτὸν πατέρες ἐκουσίως ὑπ’ αὐτοῦ κυβερνώμενοι καὶ ὁδηγούμενοι ἐκαρποφόρουν ἀξίως τῆς ὁδηγίας. Εἰργάζοντο μὲν οὖν ἐν ταῖς κέλλαις σειρὰν καὶ μαλάκια· ἕκαστος δὲ αὐτῶν τὸ ἐργόχειρον τῆς ἐβδομάδος ἀποφέρων τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸ κοινόβιον, τῇ Κυριακῇ δέλης τὸ ἀνάλωμα τῆς ἐβδομάδος λαμβάνων, ἄρτους καὶ φοινίκας καὶ ἐν κιλικήσιον ὕδατος, οὕτως εἰς τὸ κελλίον ἀπῆρχετο. Καὶ τοσοῦτον ἦσαν ἀμέριμνοι ἀπὸ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν νενεκρωμένοι τῷ βίῳ καὶ Θεῷ μόνῳ ζῶντες, ὥστε μηδὲν τῆς ὕλης τοῦ κόσμου τούτου ἔχειν τινα εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ, πλὴν τούτων τῶν ἀναγκαίων, ἐνὸς κολοβίου καὶ παλλίου καὶ κουκουλλίου· στρωμνὴν δὲ εἶχεν ἕκαστος ψιάθιον ἐν καὶ κεντώνιον καὶ ἐμβρίμιον καὶ σκεῦος ὀστράκινον ἐν, εἰς ὃ ἐγεύετο καὶ τὰ βαΐα ἔβρεχεν. ^[5]

178 4 Τοιαύτην δὲ συνήθειαν παρεδίδου αὐτοῖς ὁ θεοφόρος Γεράσιμος, ὥστε ἀνεωγμένους τὰς κέλλας ἀφιέναι, ἵνα ἕκαστος τῶν συναγωνιστῶν τὴν ἰδίαν χρεῖαν λαμβάνῃ, μηδενὸς κωλύοντος· εἰ δὲ καὶ ὁ ἔχων τὸ κελλίον μὴ πάρεστιν, οὐκ ἐφρόντιζεν ὁ χρεῖαν ἔχων, καὶ ἦν ἰδεῖν αὐτοὺς ἀποστολικῶς βιοῦντας—ἦν γὰρ καὶ τούτων ἐν τῇ ἐρήμῳ οἰκούντων ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία—, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ’ ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά. Καὶ τοῦτο δὲ ἐν τοῖς περὶ τοῦ μεγάλου Γερασίου φέρεται διηγήμασιν· ὅτι προσήλθον αὐτῷ τινες τῶν ἀναχωρητῶν λέγοντες· “Ἐπίτρεψον ἡμῖν θερμόν ἑαυτοῖς ποιῆσαι καὶ ἐψητοῦ μεταλαμβάνειν καὶ λύχνον ἄπειν ἐν τῷ νυκτερινῷ κανόνι πρὸς τὸ ἀναγινώσκειν”. “Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· “Εἰ ὅλως βούλεσθε εὐκρατίου καὶ ἐψητοῦ μεταλαμβάνειν καὶ ὑπὸ λύχνον ἀναγινώσκειν, συμφέρει εἶναι ὑμᾶς εἰς τὸ κοινόβιον· ἐγὼ γὰρ τοῦτο γενέσθαι οὐ συγχωρῶ εἰς τὸν τῆς ζωῆς μου χρόνον”. Ἀκούοντες δὲ οἱ Ἱερικοῦντιοι, ὅτι οἱ τοῦ ἀββᾶ Γερασίου μεγάλην ἔχουσι πολιτείαν. ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς ἐν ἐκάστῳ Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ, παράκλησιν αὐτοῖς φέροντες οὐ μετρίαν. Τινὲς τῶν ἀγωνιστῶν πατέρων θεωροῦντες τοὺς κοσμικοὺς ἐρχομένους φυγῇ ἐχρῶντο, μηδὲν τῆς ἐγκρατείας προκρίνοντες, γινώσκοντες αὐτὴν οὖσαν γεννήτριαν τῆς σωφροσύνης, τοὺς τε ῥυπαροὺς ἀναστέλλουσιν λογισμοὺς καὶ τὴν τοῦ ὕπνου βαρύτητα ἀνακόπτουσιν· ἔργῳ γὰρ καὶ λόγῳ τῶν τῆς ἐγκρατείας ἀγαθῶν ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τοῦ ἡγιασμένου πατρός· οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸν ἔλεγον τελείως τῆς γαστριμαργίας περιγεγονέναι, ὥστε αὐτὸν πάντα μὲν τὸν ἐν Παλαιστίνῃ τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον τὰς ἐβδομάδας νηστεύειν, πάσας δὲ τὰς τῆς ἀγίας τεσσαρακοστῆς ἡμέρας ἄσιτον αὐτὸν διαμεμενηκέναι, τῇ κατὰ Κυριακὴν κοινωνίᾳ ἀρκούμενον. ^[25]

179 5 Διηγῆσατό μοι ὁ ἀββᾶς Κυριακὸς ὁ ἀναχωρητὴς λέγων· ὅτι «Ἐν νεότητί μου, φησίν, ἐπιποθήσας τὴν ἔρημον οἰκῆσαι, ἦλθον εἰς τὴν λαύραν τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου, καὶ τὸ

μοναχικὸν σχῆμα διὰ τῶν ἀγίων αὐτοῦ χειρῶν λαβὼν ἀπεστάλην ὑπ’ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις Γεράσιμον· ὅστις Γεράσιμος, μὴ βουλόμενος ἔχειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ λαύρᾳ νεώτερον, δεξάμενός με ἐν τῷ τῆς λαύρας κοινοβίῳ ὑπηρετήν τῶν πατέρων κατέστησε. Τοῦ δὲ πέμπτου χρόνου ἤδη πληρωθέντος τῆς ἑμῆς αὐτόθι διαγωγῆς. τῇ ἑννέα καὶ δεκάτῃ τοῦ ἱαννουαρίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ περὶ ἐσπέραν ἡτοίμαζον τὸ μαγειρεῖον, καὶ ὡς περὶ ὥραν πέμπτην τῆς νυκτὸς τοῦ Σαββάτου, ἐμοῦ ἀγρυπνοῦντος καὶ τὸ λάχανον τῶν πατέρων καθαρίζοντος, ἦλθε πρὸς με ἄφνω ὁ ἐν ἀγίοις Γεράσιμος καὶ λέγει μοι· “Ἀνάστα τάχιον, Κυριακὲ· ὑπόδησαι τὰ σανδάλια σου καὶ περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον καὶ ἀκολουθεῖ μοι”. Καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησα αὐτόν· Καὶ ἀπιόντων ἡμῶν ἐπὶ τὴν Ἱερικῶ λέγω τῷ γέροντι· “Τίμιε πάτερ, τίς ἡ αἰτία τοῦ τοσούτου δρόμου”; Καὶ λέγει μοι ὁ μέγας Γεράσιμος· “Εὐθύμιος ὁ ἡγιασμένος τετελεύτηκε”. Καὶ θαυμάσας ἐγὼ εἶπον· “Καὶ πόθεν σοι, σεβάσμιε πάτερ, τὸ εἰδέναι τοῦτο σαφῶς”; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρων καὶ εἶπεν, ὡς «Περὶ ὥραν τρίτην τῆς νυκτὸς εἶδον εἰς προσευχὴν ἱστάμενος σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀστραπὴν φωτὸς ἐξερχομένην καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς γῆς καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἡ ἀστραπὴ ὡς στύλος φωτὸς φαινόμενος ἀπὸ τῆς γῆς ἕως τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐμοῦ τὴν ὀπτασίαν καὶ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν ἀποροῦντος καὶ μαθεῖν τὴν αἰτίαν καὶ τὸν Θεὸν παρακαλοῦντος, ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φωνῆς λεγούσης Ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου ἐστὶν Εὐθυμίου, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλαμβανομένη. [30]

180 Καὶ ἰδοὺ ὁ ὀφθείς στύλος φωτὸς κατὰ μικρὸν ὑψοῦτο ἀπὸ τῆς γῆς μετὰ φωνῆς ὑμνωδίας πολλῶν, καὶ οὕτως εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐντεῦθεν ἔγνωσαν σαφῶς, ὅτι ὁ μέγας Εὐθύμιος ἐτελειώθη. Καὶ ὁδεύσαντες εὐρομεν οὕτως, καὶ προσκυνήσαντες καὶ καταθέμενοι τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἀγίου πατρὸς ὑπεστρέψαμεν δοξάζοντες τὸν Θεόν». 6 Οὕτω μὲν οὖν ὁ θεοφόρος Γεράσιμος τὴν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου χάριν λαβὼν, τοῦ τὴν ψυχὴν Ἀμμοῦν τοῦ Νιτριώτου ἀναλαμβανομένην εἰς τὸν οὐρανὸν τοῖς τῆς ψυχῆς ὁμμασι θεασαμένου, <καὶ οὗτος> τὴν τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου ψυχὴν διορατικοῖς εἶδεν ὀφθαλμοῖς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλαμβανομένην· γεγονὼς γὰρ οἰκητήριον τοῦ παναγίου πνεύματος καὶ ναὸς τοῦ μονογενοῦς Θεοῦ Λόγου καὶ μονὴ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, εἶχεν ἕνδον τὴν μίαν καὶ ἀδιαίρετον θεότητα ἀποκαλύπτουσαν αὐτῷ τὰ πόρρω καὶ μακρὰν ἐπιτελούμενα. Οὕτως τοίνυν γενναίως ἀσκήσας καὶ τοὺς ὑπ’ αὐτὸν ὀδηγήσας καὶ φωτίσας, καὶ τὰ τῆς εὐσεβείας σπέρματα ὅλη ἐγκατασπείρας τῇ κατὰ τὸν Ἰορδάνην ἐρήμῳ, καὶ “σκεῦος ἐκλογῆς” τῆς ἐρήμου ἀναδειχθεὶς, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα παρέθετο. 7 Διηγῆσαντο [ἡμῖν] οἱ τοῦ αὐτοῦ ἀγίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου φοιτηταὶ παραβαλοῦσιν αὐτοῖς, καθὼς εὗραμεν τῶν ἀκουσάντων τὸ σύγγραμμα, ὅτι «Περιπατῶν ἐν μιᾷ παρὰ τὴν ὄχθαν τοῦ ἀγίου Ἰορδάνου ὑπήντησεν αὐτῷ λέων πάνυ ὀδυρόμενος ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ· εἶχε γὰρ ἀπὸ καλάμου σκόλοπα παγέντα ἐν αὐτῷ, ὡς ἐκ τούτου ὀγκωθῆναι αὐτοῦ τὸν πόδα καὶ πλήρῃ ἐμπύων γενέσθαι. Ὡς οὖν ἐθεώρησεν ὁ λέων τὸν γέροντα, ἐπεδείκνυνεν αὐτῷ τὸν πόδα τὸν πεπληγότα ἐκ τοῦ ἐμπαγέντος αὐτῷ σκόλοπος, κλαίων τρόπον τινὰ καὶ δεόμενος τῆς παρ’ αὐτοῦ θεραπείας τυχεῖν. [25]

181 Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ γέρων ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ, καθίσας καὶ λαβόμενος αὐτοῦ τοῦ ποδός, καὶ ἀνατεμὼν τὸν τόπον ἐξήνεγκε τὸν κάλαμον μετὰ πολλῶν ὑγρῶν ἰχώρων, καὶ καλῶς περικαθάρας τὸ τραῦμα καὶ δῆσας τὸν τόπον παννίῳ ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁ δὲ λέων θεραπευθεὶς οὐκέτι εἶασε τὸν γέροντα, ἀλλ’ ὡς γνήσιος μαθητῆς, ὅπου δ’ ἂν ὑπῆγεν, ἠκολούθει αὐτῷ, ὥστε θαυμάζειν τὸν γέροντα τὴν τοσαύτην εὐγνωμοσύνην τοῦ θηρίου. Καὶ λοιπὸν ἀπὸ τότε ὁ γέρων ἔτρεφεν αὐτόν, βάλλων αὐτῷ ἄρτον καὶ βρεκτὰ ὄσπρια. Εἶχε δὲ ἡ λαύρα, ἥτοι τὰ σπῆλαια, ἕνα ὄνον, δι’ οὗ παρέφερον τὸ ὕδωρ εἰς τὴν χρεῖαν τῶν γερόντων· ἐκ γὰρ τοῦ ἀγίου Ἰορδάνου πίνουσι τὸ ὕδωρ· ἀπέχει δὲ ἐκ τῆς λαύρας μίλιον ἕν. Συνήθειαν οὖν εἶχον οἱ πατέρες διδόναι τὸν ὄνον τῷ λέοντι, ἵνα ἀπέρχηται καὶ βόσκη αὐτὸν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου. 8 «Ἐν μιᾷ

οὖν βοσκόμενος ὁ ὄνος διέστη ἀπ’ αὐτοῦ ὁ λέων οὐκ ὀλίγον διάστημα, καὶ ἰδοὺ καμηλάριος ἐρχόμενος ἀπὸ Ἀραβίας καὶ εὐρών τὸν ὄνον ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰ ἴδια· ὁ δὲ ἀπολέσας τὸν ὄνον ἦλθεν εἰς τὴν λαύραν πάνυ στυγνὸς πρὸς τὸν ἀββᾶν Γεράσιμον. Ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ γέρων ἐνόμισεν, ὅτι αὐτὸς ἔφαγεν τὸν ὄνον, καὶ λέγει αὐτῷ “Σὺ ἔφαγες τὸν ὄνον”; “Ὁ δὲ ὥσπερ ἄνθρωπος κάτω νεύων ἵστατο, καὶ λέγει αὐτῷ ὁ γέρων· “Εὐλογητὸς Κύριος· τὸ ἔργον τοῦ ὄνου σὺ ποιεῖ ἀπὸ τοῦ νῦν”. Ἀπὸ τότε οὖν ὁ λέων, κελεύσαντος τοῦ γέροντος, μετέφερε τοῖς πατράσι τὸ ὕδωρ. ^[20]

182 Καί ποτέ τις στρατιώτης ἐλθὼν πρὸς τὸν γέροντα, καὶ ἰδὼν τὸν λέοντα παραφέροντα τὸ ὕδωρ, παρέσχε τῷ γέροντι χρυσίνους τρεῖς ὑπὲρ τιμῆς ὄνου, καὶ ἠλευθερώθη ὁ λέων τῆς δουλείας. Μετὰ οὖν χρόνον τινὰ ὁ καμηλάριος ὁ τὸν ὄνον λαβὼν ἔρχεται πάλιν σῖτον πωλῆσαι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει, ἔχων τὸν ὄνον μεθ’ ἑαυτοῦ· καὶ περάσας τὸν ἅγιον Ἰορδάνην ὑπηντήθη κατὰ συγκυρίαν τῷ λέοντι, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ καμηλάριος, ἐάσας τὰς καμήλους, ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων γνωρίσας τὸν ὄνον ἔδραμεν ἐπ’ αὐτόν, καὶ τῷ στόματι δακὼν τὸ δουκάλιον, ὡς εἰώθει, ἔσυρεν αὐτὸν μετὰ τῶν τριῶν καμήλων, καὶ χαίρων ὡς τὸν ὄνον ὃν ἀπώλεσεν εὐρηκῶς, ἅμα τε καὶ κρίζων ἦλθε πρὸς τὸν γέροντα· ὁ γὰρ γέρων ἠλπίζεν ὅτι ὁ λέων ἔφαγεν αὐτόν. Τότε οὖν ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος ἐπληροφόρηθη, ὅτι ἐσυκοφαντήθη ὁ λέων· ἐπέθηκε δὲ καὶ ὄνομα τῷ λέοντι Ἰορδάνην. Ἐποίησε δὲ μετὰ τοῦ γέροντος ὁ λέων χρόνους πέντε, ἀχώριστος αὐτοῦ αἰὶ ὧν. 9 «Ὅτε δὲ πρὸς Κύριον ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος, ὁ πολυάρετος καὶ παμπόθητος καὶ τῆς δόξης τῆς θείας ἡμφιεσμένος, ἀπεδήμησε καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῶν πατέρων, κατ’ οἰκονομίαν Θεοῦ ὁ λέων οὐχ εὐρέθη εἰς τὴν λαύραν μετ’ ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ἐζήτει τὸν ἅγιον γέροντα αὐτοῦ. ^[20]

183 Ὁ δὲ ἀββᾶς Σαββάτιος ὁ Κίλιξ καὶ φίλος τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἰδὼν τὸν λέοντα ἔλεγεν αὐτῷ· “Ἰορδάνη, ὁ γέρων ἀφῆκεν ἡμᾶς ὀρφανούς καὶ πρὸς Κύριον ἀπεδήμησεν· ἀλλὰ λάβε καὶ φάγε”. Ὁ δὲ λέων φαγεῖν οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὤδε καὶ ὤδε κινῶν ἐζήτει ἰδεῖν τὸν γέροντα αὐτοῦ, ὠρυόμενος μεγάλα, μὴ φέρων αὐτοῦ τὴν στέρρην· ὁ δὲ ἀββᾶς Σαββάτιος καὶ οἱ λοιποὶ γέροντες τρίβοντες τὸν νῶτον αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· “Ἀπῆλθεν ὁ πατὴρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, ἐάσας ἡμᾶς”. Καὶ ταῦτα αὐτῶν λεγόντων οὐκ ἠδύναντο αὐτὸν ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τῶν ὀδυρμῶν παῦσαι· ἀλλ’ ὅσον ἐδόκουν αὐτὸν διὰ τοῦ λόγου θεραπεύειν καὶ μεταβάλλειν, τοσοῦτον αὐτὸς μᾶλλον ὠδύρετο καὶ βοαῖς μείζουσιν ἐχρᾶτο καὶ τὸν θρῆνον ἠϋξανε. Δεικνύων διὰ τε τῶν φωνῶν καὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν λύπην, ἣν εἶχε, μὴ βλέπων τὸν ἅγιον Γεράσιμον. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ ἀββᾶς Σαββάτιος. “Δεῦρο μετ’ ἐμοῦ ἔφ’ ὅσον οὐ πιστεύεις ἡμῖν, καὶ δεικνύω σοι ποῦ κεῖται ὁ γέρων ἡμῶν”. Καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπήνεγκεν ὅπου ἦσαν θάψαντες αὐτόν· ἀπέχει δὲ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἥμισυ μιλίου. Καὶ σταθεὶς ὁ ἀββᾶς Σαββάτιος ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἔβαλε μετάνοιαν. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ λέων πῶς ἔβαλε μετάνοιαν ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου γέροντος καὶ ἔκλαιεν, ἔβαλε καὶ αὐτὸς μετάνοιαν εἰς τὴν γῆν, κρούων τὴν κεφαλὴν σφοδρῶς καὶ ὠρυόμενος, καὶ οὕτως παραχρῆμα ἀπέθανεν ἐπάνω τοῦ τάφου. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, οὐχ ὡς ψυχὴν λογικὴν ἔχοντος τοῦ λέοντος, ἀλλ’ ὡς τοῦ Θεοῦ θέλοντος τοὺς δοξάζοντας αὐτὸν δοξάσαι, οὐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, καὶ δεῖξαι ἡμῖν ποίαν ὑποταγὴν εἶχον τὰ θηρία πρὸς τὸν Ἀδάμ, πρὶν αὐτὸν παρακοῦσαι τῆς ἐντολῆς καὶ τῆς ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς ἐκπεσεῖν». ^[25]

184 10 Ἡ μέντοι τελείωσις τοῦ πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου γέγονε κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ μαρτίου μηνὸς τῆς τρισκαιδεκάτης ἰνδικτιῶνος, ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ζήνωνος. Βασίλειον δὲ καὶ Στέφανον ἀδελφοὺς αὐτοῦ κατὰ σάρκα διαδόχους τῆς ἡγεμονίας κατέλιπεν, οἵτινες ἐπὶ ἕξ ἔτη τὴν αὐτὴν ποιμάναντες συνοδίαν ἐτελεύτησαν, καὶ οὕτως ψήφῳ πάντων τῶν ἁγίων πατέρων

ὁ τρισμακάριος Εὐγένιος τῆς τοῦ μεγάλου Γερασίου ἀγέλης ἐκράτησε, καὶ ταύτην καλῶς καὶ
θεαρέστως ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἔτη καὶ μῆνας τέσσαρας ποιμάνας ἐκοιμήθη μηνὶ
αὐγούστῳ 10[᾽] τῆς τετάρτης ἰνδικτιῶνος. ἀνὴρ προφητικὸς γεγονὼς καὶ θείοις χαρίσμασι
περιλαμβόμενος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν. ^[15]